

Андрій Кокотюха — відомий письменник, сценарист, журналіст, майстер детективного жанру, засновник премії «Золотий пістоль» за найкращий гостросюжетний твір. Його романи неодноразово екранізувалися, а перелік літературних нагород вражає — головні премії престижного літературного конкурсу «Коронація слова» він здобував уже п'ять разів! 2012 року автор дістав почесне звання «Золотого письменника України». Тільки почніть читати його твори... Спинитися неможливо!

Піщане — селище з поганою славою. А все тому, що в його околицях вже давно зникають люди, і найчастіше — молоді. Одного разу поліція знаходить там само тіло 26-річного Євгена. Це шокує Ольгу, адже Євген був хлопцем її доньки Яни, з ним вона втекла з дому. Ольга відчуває, що донька в небезпеці, та поліція не квапиться шукати дівчину. Тому Ольга звертається до колишнього правоохоронця Вадима Чотара. Його вже давно цікавить те, що коїться поблизу Піщаного, особливо в зачищеному старому пансіонаті... Ольга і Вадим заглиблюються в пошуки Яни, але хтось навмисне збиває їх зі сліду. Той, хто боїться, що вони розкриють усі темні таємниці Піщаного...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5414-5

9 786171 254145

АНДРІЙ КОКОТЮХА

ТЕМНІ ТАЄМНИЦІ

АНДРІЙ КОКОТЮХА

ТЕМНІ
ТАЄМНИЦІ

ТЕМН
ТАЄМНИЦІ

АНДРІЙ КОКОТЮХА

ТЕМНІ ТАЄМНИЦІ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2018 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
К59

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-617-12-5414-5

- © А. Кокотюха, 2018
- © Depositphotos.com / dan-mir12, photocosma, обкладинка, 2018
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2018
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2018

*Ця книга — художній твір. Усі події вигадані автором.
Будь-які збіги з прізвищами реальних осіб та фактами,
котрі мали місце в житті, — випадкові.*

Він вийшов із хижі й рушив до колодязя. Ворони, мов незмінні вартові, як і раніше стерегли заросле бур'яном поле за колючим дротом. У їхніх рухах було щось механічне, вони нагадували бляшаних птахів, виставлених у вітринах магазину іграшок, синюваті дзьоби блискали металом. Вони, мов за командою, повернули голови в бік Жульєна, утупившись у нього гудзиками очиць, і в них читалося: «Ну що, приятелю, тут ми — в себе. Побачимо, що буде з тим, хто насмілиться нас потурбувати».

Серж Брюссоло. Зимові жнива

ПРОЛОГ
УТІКАЧ

Його звать Євгеном, йому двадцять шість років, він тікає від неминучої смерті.

Утікач покладав надії на світлу, місячну й зоряну ніч. Удень ще міг дати собі раду. Хоч справді переоцінив свої можливості вродженого містянина, думаючи, що зможе прижитися на природі, далеко від цивілізації. Коли ж подумки, а частіше — пошепки молив Бога, у якого дотепер не вірив, аби Він, добрий та милосердний, вивів із хащ, котрі раптом стали непролазними, ближче до асфальту.

Де дорога — там машини, де машини — там люди.

Євгенові хотілося добігти до них чимшвидше.

Він знав: утечу вже помітили й напевне відрядили погоню. Кілька разів зупинявся, переводячи подих. Адже задихатися почав одразу, як стартонув, далось взнаки принципове ігнорування фізкультури й спорту. Колись піддався загальній моді на здоровий спосіб життя, навіть спробував бігати зранку. Вистачило на чотири дні, але просто так не здався — вирішив займатися вечорами. Тут набридло вже після другої спроби, і він написав у Фейсбук величезний текст. Висміяв усіх, хто прагне йти за буржуазними трендами й тому втрачає себе справжнього. Насправді є вищий шик йти проти течії. Не кожен може собі дозволити робити це й зізнаватися публічно — настільки, наскільки можна вважати публічним простір соціальних мереж.

Написав і забув.

Завжди викидав із голови зроблене вчора. Жити треба сьогодні, думати про завтра, дивитися вперед. Озиратися, рефлексувати нехай лишиться вибором невпевнених у собі, обтяжених купою комплексів. Євген навчив себе не зважати на чужі думки ще зі школи.

На свій п'ятнадцятий рік народження вперше втік із дому й дві доби тинявся Києвом, ночуючи на вокзалі. Вважав його ідеальним місцем: завжди повно людей, які прийшли сюди випадково, довго не затримуються й не звертають уваги одне на одного. Серед них можна розчинитися, стежити, лишаячись не поміченим, насичувати себе образами — те, що треба справжньому художнику.

Батьки шукали з міліцією, але марно. На третій день Євген повернувся, аби довести: нічого з ним не сталося, має котяче право ходити, де хоче, й жити сам по собі. Охоче погодився піти з мамою до якихось дорогих лікарів, чемно відповів на всі запитання, пройшов потрібні тести, дав зробити з собою купу різних процедур. Потім тішився з розгубленості дипломованих мозкоправів: нічого не знайшли, жодних відхилень, визнали психічно здоровим. Виписали якісь таблетки, Євген дисципліновано ковтав їх. А пропивши курс — знову подався з дому, цього разу на тиждень. Аби заспокоїти батьків, акуратно дзвонив двічі на день. Де спить, не казав, бо для чого комусь знати про нових знайомих, які пустили під крило. Нічого не вимагали, поводитися так само вільно, як він, плювати хотіли на зовнішні правила й умовності.

Відтоді Євген шукав себе.

Звідси — ота невдала спроба вписатися в здоровий спосіб життя.

Але саме після допису Євген знайшов Яну. Вона своїм здоровим життям пишалася, і вони доповнили одне одного. Так він вважав, а вона не заперечувала.

Незнайомка тоді написала: вони думають однаково, отже, однієї крові. Захотіла зустрітися. Це сталося ввечері того ж

дня. Гуляли до ранку, лягли й прокинулися разом. Ще за дві доби вирішили ніколи не розлучатися.

Тепер Євген її кине.

Спершу гризло зсередини. Адже мусив би придумати, як витягнути подругу з пастки, лише тоді накивати п'ятами разом. Щось підказувало: справжні чоловіки мають чинити саме так. Проте він знайшов причину, чому тікає сам, і довго переконував себе — усе робить правильно. Швидко дістанеться до цивілізації й людей, приведе допомогу. Розкаже, що бачив, і Яну врятують.

Якщо ж схоплять і його, з надіями на щасливий фінал треба прощатися.

Євгенові навіть не вступило в голову подумки просити в дівчини пробачення. Переживе тих кілька годин, поки Яна гадатиме, що її зрадили й кинули напризволяще. Щойно він влетить у лігво на поліцейській машині, щойно винесе дівчину на руках, вона все зрозуміє й переконається, хто насправді її герой.

Він укотре зупинився.

Відстані, які пробігав із кожним наступним відчайдушним ривком, ставали дедалі коротшими. Утікач задихався, йому бракувало повітря, він притулявся до найближчого стовбура й жадібно хапав повітря ротом, мовби викинута на берег риба. Одного разу підкосило, не втримався на ногах, упав на коліна, потім — на чотири. Ледве встиг упертися руками в землю, аби не заорати носом. Постояв так. Дочекався, поки в очах перестане рябіти. Далі труснув головою й неабияк здивувався власному вчинкові: раптом ліг на живіт, притулив до землі вухо.

Лежав і слухав, чи не чути гонитви.

Нічого не почув, але вставати не хотілося. Хоч спекотне літо стояло в розпалі, тут, у лісі, розкинутому в болотяній місцевості, ще й поблизу звивистої водойми, було вогко. Не холодно, проте Євген змокрів, футболка неприємно липнула до тіла, а джинси вже натирали в пахвині. Та все одно

кортіло отак влягтися й нікуди не бігти. Дочекатися світанку, адже влітку сонце сходить рано. Коли побіг, годинник на дисплеї мобілки показував початок дванадцятої. Телефони не забирали, бо там, куди занесло Євгена з Яною, стільниковий зв'язок не ловив. Тоді це не злякало й не зупинило. Навпаки, вони хотіли забратися чимдалі й з'єднатися з природою. Жити, як хочеться, і займатися лише тим, що могло прогудувати. Та й то — мінімально, обоє виявилися невибагливими до їжі.

Тепер же він шкодував про їхній вибір.

Усе ж зв'язок із зовнішнім світом треба мати.

Євген перевернувся на спину, витягнув телефон із кишені штанів, натиснув кнопку. Висвітився час: 01 : 30. Він тікав уже третю годину й відчував себе повністю знесиленим. Чим довше лежав, тим більше схилився до думки: отак дочекатися світанку, насправді недовго лишилося. Потім рухатиметься далі, уже не блукатиме, ліс не здаватиметься лабіринтом із дерев та кущів, густих, колючих. Рано чи пізно дошкутильгає до траси. А вона десь близько, територія прикордонна, дорога міжнародного значення. Машин багато, котрусь та й зупинить. Як пощастить — нарветься на прикордонників. Це військові, діятимуть навіть ліпше за поліцію.

Плани перележати порушили комарі.

Євген намагався не зважати на прикрих комах. Відмахувався, поринувши у власні думки й будуючи план за планом, один кращий від одного. Та настала мить, коли комарині жала перетягнули на себе увагу й почали серйозно дошкуляти. Комахи неприємно дзижчали, лізли у вуха, мовби збиралися звити в кожному гніздо, атакували не захищені короткими рукавами руки. Футболка теж погано захищала — гострі жала штрикали крізь неї, вражаючи живіт, груди, спину. До того ж знизу долучилися розбуркані мурахи. Євген уявив себе героєм фільму жахів, якого обліплюють огидні, подібні до комашні монстри, збираючись обгризти його, ще живого, до кісток.

Він не стримався — вигукнув:

— Та пішли ви, зарази!

Миттю завмер, похололо. Злякався — почують, адже погоня може ризикати десь поруч. Євген навіть зіщулився, ліг на бік, підтягнув коліна до живота, скрутився в позі ембріона. Полежав так кілька хвилин, аж поки комарині й мурашині укуси не почали дошкуляти сильніше за переляк. Обережно розпрямився, далі став цапки, нарешті звівся на рівні. Обтрусився, намагаючись скинути невидимих у темряві мурах. Видихнув, рушив далі. Спершу йшов швидко, широко ступаючи, потім перейшов на біг підтюпцем.

Весь час Євген сунув навмання, дуже приблизно уявляючи, де знаходиться кінцева мета — дорога. Для нього зараз важливіше — забігти чимдалі звідти. Куди ноги виведуть, туди й вийде. Але в голові чітко, міцно вбилося: порятунок має бути в протилежному напрямку від пастки. Логіка така собі, кульгала на обидві ноги, та іншої Євген не знаходив. Якщо бігти далі від небезпечного місця, тримаючись при цьому прямо, не звертаючи нікуди, порятунок неодмінно буде на протилежному кінці шляху.

Він до кінця не вірив у власну теорію.

Тим більше здивувався, коли враз місячне сяйво вихопило спереду порожнечу замість обридлої лісової стіни. Дерев мовби розступалися перед утікачем. Кущі, навпаки, густішали й ніби тримали за одяг, намагаючись затримати зухвальця з останніх сил. Не пустити, скувати рухи, обплести руки й ноги — знову згадалися сцени з типового фільму жахів.

— Ану, нафіг! — відчайдушно рявкнув Євген, наче слова могли налякати підступні чагарі.

Дивно — більше заростів на шляху не виникало. Ніби були й раптом щезли. Кілька останніх метрів до шосе він не проїшов — пролетів і, уже ступивши на асфальт, знову поточився. Не встояв на ногах, гепнувся на п'яту точку, забився, незграбно завалився на бік. Полежав так, полегшено дихаючи й навіть нервово посміюючись. Збоку його смішки могли здатися

ознакою божевілля. Проте Євген готовий був подивитися на тих, хто пережив те, що й він, і зберіг здоровий глузд.

Він навіть пишався собою зараз.

Доля далі доводила, що симпатизує відчайдухам. Лежачи, Євген ураз почув найкращі звуки в цілому світі — гудіння. До нього наближалася якась машина, і він швиденько підвівся, повернувся в напрямку шуму двигуна. Так виявив: стоїть недалеко від місця, де шосе повертає.

Наступної миті з-за повороту виринули дві яскраві фари.

Євген уже не стримував себе — замахав руками, щось закричав, кинувся навперейми.

З вигляду, легкове авто.

Водій скинув швидкість.

Але тільки для того, аби плавно, майстерно скрутити, оминаючи людину посеред дороги.

Євген уклякнув й розгубленим поглядом провів того, хто мав би його врятувати. Не раз бачив щось подібне у фільмах про потерпілих у відкритому морі. Люди гойдалися на хвилях або в човні, або в рятувальному жилеті. Пливли навмання, виглядаючи корабель чи літак. А коли бачили те чи інше, починали горлати до хрипу, махати руками, звертати на себе увагу. Тільки ж марно, бо корабель пропливав поруч, літак зникав за хмарами, а жертву накривала хвиля розчарування. Аж до втрати сил та надії.

Хто завгодно — але не він.

Відчувши в собі незнані раніше сили, Євген міцно вперся ногами у тверде шосе. Розпростав плечі, труснув головою, зціпив зуби. Він уже на дорозі. Тут не ліс. Куди б не йшов, хоч як не заблукаєш. Марно спробував визначити, де північ, де південь, і так само без успіху пошукав Велику Ведмедицю серед розсипу зірок. Укотре обтрусився, обсмикнув краї футболки. Розвернувся в бік повороту, закрокував уперед.

Щойно завернув і пройшов з півсотні метрів, спереду знову долинув звук машини, що наближалася.

За хвилину моргнули фари. Євген рішуче став посеред дороги, маючи надію — тепер водій точно зупиниться, бо не захоче збивати перехожого. Але коли вклякнув, розставивши ноги й стиснувши кулаки, майнуло: усе, за мить скінчиться. Бо авто не думало гальмувати й, схоже, не мало наміру об'їхати несподівану перешкоду. Тут у радіусі десятків кілометрів нема живої душі. Якщо збити людину, ніхто не побачить. Навіщо комусь убивати його на шосе, Євгена зараз не хвилювало. Ну, є така потреба — і по всьому.

Машина йшла на таран.

Гальма скреготнули, коли між машиною й людиною лишилося менш ніж десять метрів.

Євген не надто знався на марках, проте джип від інших автівок відрізняв.

Стояв і дивився на водія, мужика трошки за сорок, у плямистих штанях, армійських берцях та камуфляжній куртці з закасаними до ліктів рукавами. Той неквапом вийшов назовні, розміреним кроком наблизився до порушника його спокою. Євген не встиг розгледіти його рис: водій поклав ліву руку йому на плече, а правою затопив у живіт.

Потемніло.

Забракло повітря.

Євген зашипів, мов пробитий м'яч. Хотів опуститися на коліна. Плямистий не дозволив. Далі тримаючи, ударив знову. Легше, ніж спершу, та все одно боляче. Послабив хватку після третього удару. Дочекався, коли жертва сяде на асфальт. Потому міцно взяв за карк, потягнув угору, рвучи футболку й змушуючи звестися.

— Жити набридло? — питав тихо, навіть миролюбно. — Так ми це зараз виправимо.

— Я не... — разом із повітрям забракло слів.

— Що ти? Чого «не»?

— Не буду.

- Не будеш?
- Більше не буду... Так...
- Як це — так?
- Під машину... — й одразу, без переходу, боячись не встигнути, видихнув: — Убивають.
- Кого?
- Усіх, — вичавив, тут же виправився. — Там... убивають... Людей... Я втік.
- Звідки ти втік?
- Євген махнув у напрямку лісу.
- Піщане. Це називається Піщане.
- Є таке, — тепер плямистий міняв гнів на милість, у голосі лють змінилася докором: — Для чого ти поперся туди? Нормальні люди там давно не ходять.
- Я... не хотів...
- Не хотів, але пішов. От же ж люди, — плямистий зітхнув. — Залазь, поїхали.
- Куди?
- Звідси.
- А Яна?
- Де твоя Яна? — водій покрутив головою. — Десь тут, у кущах сидить?
- Ні. Там...
- Тоді до чого вона тут? Сідай, кажу.
- Плямистий неквапом розвернувся й посунув назад до джипа. Євгенові здалося — рятівник утратив до нього інтерес. Тож, укотре за останній час обтрусившись, підтюпцем подріботів за ним. Оббіг машину з лівого боку, без запрошення смикнув дверцята, забрався в салон. Тут пахнуло безпекою й затишком, Євген відчув себе мов удома чи принаймні за міцним фортечним муром. Водій вмостився на своєму місці, запустив двигун. Тримався на диво незворушно, ніби щоночі доводиться підбирати втікачів на трасі.
- Куди їдемо? — поцікавився Євген.

- А тобі куди треба?
- Тобто?
- В лікарню чи в поліцію?
- Чому в лікарню?
- Значить, у поліцію.

Джип рушив прямо. Та минувши поворот, просто посеред шосе зробив коло й посунув, звідки приїхав. Євген озирнувся, потім глянув на рятівника.

- Ми де зараз?
- На трасі, — відрубав той.
- Я не... Тобто... Куди їдемо?
- Ти ж поліцію хотів. Шацьк там, — чоловік кивнув

уперед.

- По ходу, я не туди йшов...
- Під ранок, може, до кордону б добрів.
- Кордону?

— Ой, хлопче, — плямистий похитав головою. — Вештаєшся лісом, а не знаєш, що тут до кордону з білорусами шапкою докинути.

- Та якось не думав.
- Дарма. Думати хоч іноді треба.
- Чуєте, — запитав Євген обережно, — а це, бува, не ота

дорога?

- Яка — ота?
- Ну... Та сама. Проклята.
- Не знаю, про що ти.
- Ви ж наче місцевий.
- Тутешній. Не саме звідси, але в цих краях у мене дача.

Або резиденція, зви, як хочеш.

— І нічого не чули про прокляту дорогу? На якій люди помирають?

— Коли вискакують під колеса, як оце ти, довго не живуть. Казки тут ні до чого. Просто з головою дружити треба. Зважати на дорозі, почув?

Євген кивнув і вирішив прикусити поки язика.

Спершу — врятуватися самому. Вдалося ніби. Далі — витягнути Яну. А вже потім, третім пунктом — проклята дорога. Дуже зацікавив його місцевий забобон.

Тримаючи кермо лівою, правою плямистий помацав біля себе. Дістав звідкись півлітрову почату пластикову пляшку мінералки. Спритно скрутив пальцями кришку, спорожнив двома великими ковтками. Пляшку недбало жбурнув назад. Може, і хотів кинути на сидіння, та вона впала на підлогу.

— Пити хочеш? — поцікавився, мовби згадавши, що в машині не сам.

Євген ураз відчув сухість у роті. Тут же дійшло: футболка волога від поту, хоч викручуй. Неприємно липнула до тіла, хотілося зняти, й він так і зробив — стягнув, скрутив, поклав на коліна. Легше не стало, далі парило, та все ж відчув себе чистішим.

— Давайте.

— Штани ще зніми, — буркнув рятівник.

— Чого ви?

— Нічого. Воду сам бери, біля тебе ще одна пляшка.

Справді, Євген помацав із правого боку і натрапив у заглибині дверцят на таку саму півлітрівку, тільки повну.

— Дякую, — відкрутив, жадібно ковтнув, додав для чогось: — Я — Женя.

— На здоров'я.

Не ясно, що плямистий мав на увазі. Відповів на подяку чи дав зрозуміти — йому все одно, як звати випадкового пасажира. Схоже, рятівник узагалі був чоловіком неговірким. Підтримувати розмову, тим більше — із незнайомцем, навіть якщо той говорить про якісь жахіття, наміру не мав. Вів машину, дивився перед собою в темряву.

Євген зробив ще один великий ковток. Потім відкинувся на спинку сидіння. Те, що сталося сьогодні, раптом здалося поганим сном. І взагалі все відбувалося не з ним. Він лише сторонній глядач, зайняв місце в залі й із цікавістю

споглядає моторошне шоу. Коли заплющити очі, усе скін-
читься.

Повіки склепилися.

А коли знову розплющив очі — відчув дивну важкість у них.

Мовби до вій причепили малесенькі свинцеві гирьки.

Захотів протерти очі, та враз не відчув рук.

Наступної миті таки відчув — вони сплутані за спиною.

— Спав би ще, чого ти, — почув над головою знайомий, до
жаху знайомий голос.

Пахнуло лісом.

В очі вдарило світло відразу кількох ліхтариків. Їхні про-
мені перехрестилися, мов лазерні мечі джедаїв. І він закри-
чав.

— Забий йому чимось пашу, — впізнав голос плямистого
водія.

— Ти привіз — ти й забивай, — мовили у відповідь.

Євген закрутив головою, намагаючись роздивитися. Хоч
прекрасно знав, хто до нього говорить і хто всім заправляє.

— Далеко забіг? — тепер питали лагідно, так балакають із
нерозумною малою дитиною. — Дурню, справді думав — ви-
йде? Знаєш, скільки народу звідси вже тікало?

— Н-ні... — насилу вичавив.

— Я тобі скажу, як рідному: ніскільки. Звідси ще ніхто не
втік. Самі йшли, з доброї волі — то не раз. Ми не тримаємо
нікого зі своїх, кому раптом набридло тут і хто шукає ліпшої
долі. Люди завжди йдуть туди, де краще. Але ви сюди при-
йшли самі. Силою ніхто не тягнув. Тому й піти геть просто
так не вийде. Розумієш?

— Я нікому нічого не скажу! — вигукнув Євген, розуміючи
марність обіцянки.

— Не скажеш, — легко погодився знайомий голос. — Бо
тебе не питають.

— Де Яна?

— Яка тобі різниця? Ти ж залишив дівчину тут.

— Я не... — слова враз застрягли поперек горла.
— Мудро. Не бреши. Краще випий ще водички. Освіжися.
Дві пари сильних рук підхопили його ззаду, підняли, посадили. Плямистий підсунув почату пляшку йому до рота. Євген не опирався. Слухняно вижлуктив до денця.
Заснув, поки допивав.
Тому й не відчув болю.

А ТИМ ЧАСОМ...

— Відпустіть мене. Будь ласка.
— Тебе ніхто не тримає, Яно. Ти вільна.
— Але я не можу піти звідси!
— Звідси — ні. Поки що. У межах цього місця можеш поводитися так вільно, як захочеш.
— Чому ви мене тут тримаєте?
— Усе зрозумієш колись. А як не зрозумієш — то й нехай собі. Пояснювати нічого не збираюся. Хіба можу тільки повторити: ти тут для власного блага.
— Я нічого не знаю! Я не хочу, чуєте! Не хочу!
— Ти не хочеш прожити довго й щасливо?
— Та почуйте мене нарешті! Я нічого не хочу! Нічого не знаю! Нікому нічого не скажу!
— Здається, про «не скажу» хтось уже говорив.
— Де Женя?
— Твій друг? Він кинув тебе й утік. Ми його шукаємо. Боюся, не знайдемо, надто спритний.
— Коли так, він добереться до людей і приведе допомогу!
— Яночко, дівчинко моя, тобі тут уже допомагають. Скоро сама все зрозумієш, ще подякуєш. А щодо твого Жені... Він зіпсований, та не дурний. Тому нікого сюди не приведе.
— Чому ви так думаєте?
— Дитино, я знаю людей дуже добре. Зсередини, буквально. Для чого йому приводити поліцію? Щоб пояснювати, як кинув тебе напризволяще? Йому простіше зникнути, залягти

на дно, забути тебе й це місце, мов поганий сон. Тому залиш надію, Яно. Їж, спи, гуляй, дихай свіжим повітрям. У нас тут унікальне повітря, мала б відчути. Стільки хворих вилікувало, і ще б лікувало, аби не... Добре, відпочивай. Не пробуй тікати, нічого не вийде. У Жені свого запитай.

— Ви про що? Женя ж утік! Самі щойно...

— Тихо, дівчинко моя. Ти почула лиш те, що тобі сказали. Думай, як усе це розуміти. Поки ось води випий, вона в нас цілюща.

ЧАСТИНА ПЕРША

САМІТНИК КУЛЬГАВИЙ

1

Начальник поліції втомився.

Служба ніколи не була легкою, вимотувала вже з перших днів. Та Сергій Кушнірук двадцять п'ять років тому знав, куди йшов та чому присвятить своє подальше життя. Він ніколи не був романтиком. Тоді ще поліція називалася по-старому, звично — міліцією, і за пригодами юнак, котрий недавно демобілізувався з прикордонних військ, туди не йшов.

Причини були прозаїчними: мав змогу отримати службове житло.

Більше ніде гуртожитку не пропонували, а Сергій одружився відразу після армії, тож треба було кудись привести молоду вагітну дружину. Вони обоє сільські, з батьками жити не збиралися, та й село загалом не давало жодних перспектив. Кушнірук побачив це на власні очі. Хлопці-односельці, котрі повернулися з війська на рік, два чи три раніше за нього, за той час, поки він тягнув солдатську лямку, встигли або втекти з рідного села, або швидко деградувати. Для себе такої долі не хотів, тож схопився за першу зручну нагоду — міліція.

Відтоді неспішним і впевненим кроком піднімався службовими сходами вгору. Зубами посад не вигризав, через людей не переступав, та все ж зрісся з системою, став її частиною,

грав за правилами й вимагав того ж від підлеглих. Нажив друзів та недругів, як усякий працівник органів; із гуртожитку давно перебрався у свій будинок, приватизувавши й продавши службову квартиру. Жінка мала власний бізнес, почала з перукарні на паях із двома подругами, нині сама керувала чотирма салонами краси. Дружині міліціонера, який до того ж сидить на різних керівних посадах, свою справу просто розвивати хоч тут, у Луцьку, хоч у Києві. Син вчився у Польщі, менша донька цього року закінчувала школу й думала, де краще: у Варшаві, як брат, чи все ж у Києві, а звідти вже за кордон. Словом, життя тривало й не завдавало надмірного клопоту.

Але втому полковник Кушнірук сповна відчув тільки тепер.

Йому з головою вистачало своєї роботи. Над кожним начальником завжди є своє начальство, чиє завдання — довбати, морочити голову, вимагати звітів, рапортів і вставляти ґнотики в зад, коли щось не виконується. Він, своєю чергою, так само лив підлеглим сало за шкуру. Звик працювати у такому режимі, щодня вимотувало, проте не втомлювало так, як сьогодні.

Бо жінка, яка пробилася на прийом і тепер сиділа навпроти, поклавши ногу на ногу й прикурюючи наступну цигарку від попередньої, заморила, як ніхто інший. Адже Кушнірук поняття не мав, чого вона від нього хоче. Зате, знаючи такий тип людей, розумів: вона не відчепиться, поки не отримає свого тут і тепер. Якщо ж не отримає, затято піде далі, вище, стукатиме в інші двері. Тоді вигрібатиме вже він, начальник управління внутрішніх справ міста Луцька. І не за те, що жінка пожаліється на нього. А за те, що дозволив їй отак піти й морочити яйця іншим.

— Давайте розберемося, шановна, — зітхнув він.

— Мене звати Ольга Іванівна. Ольга.

У жінки був ледь хрипкий голос. І Кушнірук, дивлячись на неї, намагався зрозуміти: це від природи чи тому, що Ольга Барва так багато курить. Зрештою не витримав, запитав:

— Вам погано не стане?

— Мені вже погано, якщо не дійшло.
— Маю на увазі оце, — він показав на чотири недопалки. — Я три роки, як кинув. Попільницю тримаю для відвідувачів.
— Я відвідувачка.
— Ми ходимо з вами по колу.
— І тому вас цікавлять мої прокурені легені. Ви ж не лікар.
— Можна говорити по суті?
— Я намагаюся, пане полковнику. А ви крутите коло.
Ольга роздушила об дно попільниці п'ятий недопалок.
— Якщо вас дратує, поки не куритиму. Аби користь від того була.

Кушнірук нарешті зрозумів, на кого вона схожа. Дика вулична кицька, яку погані господарі викинули, бо нагуляла десь котенят. Вона кілька разів поверталася додому, і тоді кицю завезли в ліс. Там вона не пропала, повернулася в місто й відтоді не давалася людям у руки. З кішкою Ольгу Барву ріднили великі зелені очі й однотонна світло-сіра сукня з короткими рукавами. Ще — довге волосся, забране ззаду в хвіст звичайною простенькою гумкою.

— Якої користі ви хочете? Даруйте, я зайнята людина, у мене не так багато часу. Давайте вирішимо ваше питання. Тільки, повторюся, перейдімо до суті.

— Тоді почнімо від початку?

— Почнімо. Я почну. Ваші родичі впізнали тіло Євгена Заплави. Його видадуть для поховання завтра. Гаразд, я прискорю процедуру, маю таку можливість. Тіло можете забрати сьогодні, до кінця дня. Зателефоную, і...

— Вони мені не родичі. Якщо я привезла батьків загиблого сюди з Києва, це не означає, що ми рідня. Ми взагалі дуже мало знайомі, і стосунки у нас не найкращі.

— Коли так, я відмовляюся щось розуміти. Чого ви хочете від мене?

— Моя донька, Яна. Барва Яна Леонідівна. Ось її фото, — Ольга постукала нігтем по знімку, який поклала на стіл майже відразу, як зайшла.

— Ваша донька пішла з дому разом зі своїм другом Євгеном Заплатою. Це я вже чув.

— І що не ясно?

— До чого тут ваша донька. Ви хочете заявити, що це вона вбила хлопця?

— Я хочу, аби поліція почала нарешті шукати Яну!

Ольга вже зірвалася на крик, лунко стукнувши долонею по столу. Кушнірук лишився незворушним, уперше за три останніх роки зловив себе на думці: закурити б. Заледве стримався, аби не попросити в жінки цигарку. Натомість мовив:

— Ольго Іванівно, весь час, поки ви тут сидите, я намагаюся пояснити вам українською мовою, як у нас усе працює.

— У вас у поліції нічого не працює. А я вимагаю, аби ви нарешті взялися до роботи!

— Не кричіть. Від того нікому не буде легше.

— Так не доводьте! Ви ж намагаєтесь відкрутитися від справи!

— Прикрутіть трошки звук, я сказав! — гаркнув Кушнірук, на мить утративши над собою контроль, тут же повернув його, порахувавши подумки до десяти, сказав звичним, рівним голосом: — Не доводьте, а краще послухайте.

— Слухаю вас уже сорок хвилин. Але нічого не чую.

— Бо не хочете чути. Чуєте тільки себе. Я двадцять п'ять років служу, і повірте: робота — не мед. Ми тут маємо справу з людською бідою щодня, і кожен вважає свою історію найважливішою в світі. Злочинці себе такими не визнають, особливо гвалтівники та вбивці дітей. Усі вони теж жертви — обставин чи наклепів. Із кожним хтось зводить рахунки, самі ж вони янголи з крильцями.

— До чого...

— До того, шановна, що ви лише одна з багатьох. До вас приходили з горем, прийдуть після вас. Тільки ви, Ольго, у значно кращому становищі, ніж будь-хто.

— Чому це?

— Мертвою вашу доньку не бачили. Вона лише подалася з дому шукати пригод. Тепер її друг Женя мертвий. На тілі явні ознаки насильницької смерті, я вже бачив висновки експертів. Хоча не мусив. Це не моя справа.

— Хіба вбивство — справа не поліції?

— Поліції, — кивнув Кушнірук. — Тільки, до вашого відомства, труп Євгена Заплави знайшли в Шацькому районі. На дорозі. Це майже двісті кілометрів звідси.

— До чого ви ведете?

— Справою займається районне управління поліції. Місцевий карний розшук, розумієте? Там є такий Ярмолюк, до нього звертайтеся. А я керую навіть не обласною, а міською поліцією. Чого ви хочете від мене?

— Справу передали сюди. Це не перший труп, який знаходять недалеко від села Піщане. Бачите, як багато я встигла дізнатися в маленькому Шацьку.

Полковник потер підборіддя. Тепер дивився на Ольгу вже іншими очима.

— Історія справді на контролі. Тільки все одно нею займаються інші люди.

— Не морочте голову, — відрізала вона. — На тій самій дорозі недавно знайшли труп дівчини. Вона зникла, батьки розшукували її. Тому Шацьк радо передав справу сюди, у Луцьк, бо заява зареєстрована тут, — ніготь постукав по столу. — А раніше тіло молодого чоловіка.

— Це все чутки.

— Ні. Євген — третій у серії.

— Та ну вас із вашими серіями!

— Не відмахуйтеся. Бо далі буде ще страшніше. Розкажу вам про прокляту дорогу, на якій гинуть люди. А ще — про упиря.

— Господи, а це що за маячня?

— Може, і маячня. Тільки на шиях усіх трьох жертв знайшли сліди від укусів. Заперечите?

Полковник Кушнірук підвівся, обсмикнув формений кітель. Ольга теж випросталася, машинально розгладила долонями плаття.

— Я обіцяю розібратися, Ольго Іванівно, — промовив він. — Даю слово офіцера з'ясувати, в кого там, у Шацьку, такий довгий язик. Вам повідомили закриту, службову інформацію. На дорогах люди гинуть щодня. Не лише в нашому краї. І переважно — через власну необережність. А оті казки про якихось упирів не відповідають дійсності зовсім. Цілковито, абсолютно. Комусь подобається лякати людей, і я найближчим часом дізнаюся, хто дістане по шапці.

— Це все, що ви можете сказати?

— Так точно. Хоча... Ще кілька слів, аби остаточно все прояснити. Ваша донька Яна не втекла з дому. Не зникла безвісти. Так само, як і Євген Заплава. Вони просто зібралися й поїхали разом у романтичні мандри, наскільки я зрозумів. Навіть якщо ви тут і зараз напишете заяву про зникнення вашої доньки, її все одно не підірвуться шукати негайно. Ні в кого нема доказів, що Яна перебуває на території Волинської області. Більше того, смерть її друга зовсім не означає, що дівчина теж мертва. Раптом вона виявиться причетною до цього? Не дивіться так на мене, Ольго Іванівно. Не треба. Не будіть лихо, поки спить тихо. Чекайте, ваша Яна неодмінно дасть матері про себе знати.

— Це все, чим ви можете допомогти?

— До побачення.

2

Заплави чекали в готелі.

Кумедна парочка взагалі слухала Ольгу Барву. Обоє ловили кожне її слово, і часом здавалося — сприймають її кимось подібним до божества. Ольгу це дратувало, і за інших обставин ніколи б не мала справи з таким розгубленим, не пристосованим до реального життя подружнім дуєтом. Вона не любила людей, яких у дорослому віці треба водити за руку. Розкусила

внутрішній стан Заплав, щойно побачила й обмінялася кількома репліками. Отримала додаткову причину не бажати своїй Яні такого спілкування, хоч останнім часом донька відбивалася від рук.

Убивство Євгена все поміняло.

Хтозна, думала Ольга, раптом справді погано прочитала Бориса й Галину Заплав. Поговорила з ними тоді вперше й востаннє, не давала обом вставити у свій гнівний монолог хоча б слово, узагалі була в поганому емоційному стані. Що напевне не дозволило оцінити нових знайомих далі й глибше, ніж підказало перше враження. Раптом оця їхня розгубленість, невпевненість у собі, певна дитинність п'ятдесятирічних чоловіка й жінки — від пережитого стресу.

Обоє, як вона вже знала, познайомилися на першому курсі Київського університету. Побралися на третьому, разом пішли в аспірантуру. Залишилися у своїй альма-матер, викладали фізику й жили в зручному, комфортному, затишному мікрокосмосі. З якого час від часу батьків брутально висмикував єдиний син Євген, котрий ще підлітком почав безжодних для того причин тікати з дому. І хоч щоразу блукав недовго чи бодай давав про себе знати, Заплови не могли звикнути до його вибриків. Світ гоїдався, земля йшла з-під ніг, вони втрачали точку опори й чим далі, тим більше не могли дати собі ради з усім цим.

На Женю батьки поклали великі надії, поза школою хлопчина майже не мав вільного часу: репетитор за репетитором. Його записували на всі шкільні олімпіади, не зважаючи на предмети. А коли він десь показував поганий, на батьківську думку, результат, з'являлися додаткові заняття з проваленої теми.

Чесно кажучи, від такого життя Ольга так само почала б тікати.

Але мудро мовчала, слухаючи сумну сповідь Заплав по дорозі до Луцька. Про Євгена вона знала від Яні лише те, що її новий друг — талановитий фотограф. Донька навіть на-

звала його незалежним фотохудожником, який намагається пробитися сам. Тому збирає власне портфоліо, час від часу продає знімки за невеликі гроші і при цьому зміг узяти участь у кількох професійних виставках. Ольга бачила його роботи й чесно сказала Яні: «Дочко, я тебе люблю й поважаю, тільки ж тут нічого особливого. Я теж так можу. І ти». Вирок образив, Яна надула губи й добу не розмовляла з матір'ю. Потім ніби все налагодилося.

До її раптової втечі з Євгеном.

Написала есемес — мовляв, не хвилюйся, мамо, усе добре, ми будемо дзвонити. Ольгу найбільше вразило оте «ми». Навіть уявила, як із нею говорять по черзі Яна й Женя, вириваючи одне в одного слухавку. Саме тоді вона вирішила познайомитися з батьками доччиного друга, лишилася незадоволеною, бо які батьки — такий і син. Мусила набратися терпцю й чекати, поки Яна розчарується, повернеться додому, поплаче в мами на плечі. Потім вони разом сходять у театр, на концерт чи на нову виставку, повечеряють у ресторані, вип'ють по келиху білого вина — і життя триватиме далі.

Замість того Заплати за тиждень озвалися й поцікавились, чи не дзвонила Яна. Бо, виявляється, з Євгеном пропав зв'язок. Стримуючи гнів, Ольга й собі спробувала набрати доньку. Абонент знаходився поза зоною, і коли наступного дня нічого не змінилося, почала серйозно хвилюватися. Так тривало ще три дні, Заплати не давали їй спокою, ніби Ольга Барва могла легким порухом чарівної палички дізнатися про все й бодай повернути потрібних абонентів у зону покриття.

А два дні тому їм подзвонили з Волині, із Шацького управління поліції.

Треба було впізнати тіло.

Якщо родичі впізнають — можуть забрати для поховання.

Ольга сама запропонувала наляканим і деморалізованим Заплатам їхати разом. У неї машина, і вона мала намір дізнатися, куди зникла Яна. Найгірше відкидала, маючи для того підстави, але не в змозі пояснити хід своїх думок. У поліції

пані Барву вперто не збиралися слухати. На її місці Заплати чи хтось подібний до них склали б крильця, погорювали й покірно повернулися назад, ховати своїх мерців.

Тільки не Ольга.

3

Двері номера відчинив Борис.

За інших обставин назвала б його кумедним. Університетський професор, доктор фізико-математичних наук уже з перших хвилин знайомства нагадав типового божевільного вченого, персонажа численних пригодницьких чи фантастичних романів та фільмів. Такі типи кладуть життя задля чергового безумного винаходу, який мав би змінити світ на краще, але практичне застосування, навпаки, ставить цивілізацію на межу катастрофи. Високий, худий, мов патик, з погано доглянутою борідкою, в окулярах, ще й волосся сторчака. Галина, яка лежала горілиць на ліжку, була, на протигагу чоловікові, низенькою, повнявою, але теж розпатланою. Носила окуляри тієї самої моделі, тільки більш елегантні, жіночі.

— Щось вийшло? — цвірінкнув Борис.

Інакше його манеру говорити Ольга не визначала.

Відповідати не спішила. Пройшла, сіла в крісло, витягнула ноги. Уся поїздка була за її рахунок, це навіть не обговорювалося, та й Заплати не надто заперечували — не мали сил. Міркуючи логічно, Ольга вирішила тримати подружжя в полі зору, тож знайшла в Луцьку двокімнатні апартаменти. Поки гасала по справах, Галина з Борисом сиділи в номері й нікуди не ходили, хоч навіть якби хотіли — не особливо мали куди. Обоє виявилися настільки безпорадними, що Ольга взяла на себе клопіт організувати транспортування Євгенового тіла до Києва. Зараз мерць покоївся в холодильній камері міського моргу.

— А що мало вийти? — спитала, заплющивши очі.

— Ну... Ви ж кудись їздили...

Вона розклепила повіки, глянула на Бориса знизу вгору.

— Ваші справи залагоджено. Про слідство нічого сказати не може. Зате сина забирайте й везіть, усе готово.

— Як — везіть? — тепер подала голос Галина. — Що значить — везіть?

— Слово честі, ніколи не мала щастя чи, швидше, нещастя транспортувати покійників із пункту А в пункт Б, — кинула Ольга. — Але такі практики існують. Катафалк чекає, збирайтеся. Більше вас тут нічого не тримає.

Вона навмисне поводитися з ними грубувати. Проте розуміла: Заплави на її манеру ніяк не реагуватимуть. Подружжя настільки створене одне для одного, що навіть мали подібний психотип. Змусити їх щось робити, тим більше в критичній, несприятливій, трагічній ситуації, можна було тільки так. Інакше сядуть на голову. Ользі було щиро шкода згорьованих батьків. Та вона мала свої проблеми. І власне завдання, котре збиралася вирішити, поки не знаючи як. Тож узяті на себе з доброї волі зобов'язання Барва вважала виконаними. Тепер Заплави їй уже заважали.

Тим часом Галина сіла на ліжку, поправила розкуйовджену зачіску.

— Послухайте... Ми вдячні вам за... Не знаю, як сказати правильно...

— Пусте. За таке не дякують.

— Ольго Іванівно...

— Ми домовлялися. Ольга, Галина, Борис.

— Так-так, звісно. Ольго Іванівно... Олю... Ми з чоловіком не хотіли б думати, що ви далі винуватите нас у всьому.

— Перестаньте.

— Я підтримую дружину, — Борис став поруч із нею. — Ви вже кілька разів говорили, що в усьому винен наш син. Наш мертвий син. Наш убитий син. Якби він не морочив голову вашій доньці, нічого б з нею не сталося.

— Я й далі так вважаю. Хоча щиро, дуже щиро співчую вашому горю.

— Але тіла вашої Яни не знайшли.

— Дуже добре.

— Ми просимо тут і тепер забрати ваші слова назад.

Ольга не відразу второпала, про що йдеться.

— Тобто? — перепитала.

— Поясню, — зараз Борис перестав бути схожим на самого себе, того, яким його встигла пізнати Ольга. — Наш син загинув. Обставини встановлює поліція, і хочеться вірити: винуватця знайдуть та покарають. Але нам із Галею прикро, що ви вважаєте Євгена якимось боком причетним до зникнення Яни.

— Моя донька втекла з ним.

— Поїхала, — втрутилася Галина. — Коли тікають, не лишають слідів. Наші діти, Ольго, любили одне одного. Принаймні мені хочеться в це вірити.

— Нам, — додав Борис.

— Так-так, нам, — погодилася дружина. — Якщо ви проти, якщо ви вважаєте їхній зв'язок мезальянсом, якщо наш Женя... покійний Женя був не вартий вашої доньки... Гаразд, вважайте їхні стосунки не закоханістю, а взаємним захопленням. Коротким спалахом. Проте силою наш син не забирав із дому вашу доньку. Тим більше, вони давали про себе знати. Згодні?

— Господи, — зітхнула Ольга. — Добре, якщо це вас обох заспокоїть, нехай. Згодна. Далі?

— А далі маєте визнати: у біду потрапили вони обоє.

— Ось із цим, Галино, я навіть дуже згодна. Просто для вас, на жаль, уже все скінчилося. Трагічно — але скінчилося. Для мене — ні. Маю надію, що трагедії вдасться запобігти. Як саме — поки не готова сказати. Та мусите зрозуміти, чому лишаюся тут.

— Тобто, ви кидаєте нас?

— Ви дорослі люди. Доктори наук. Прожили половину життя, більшу. І кажете, що вас хтось десь може кинути. Совість є?

Остання фраза вирвалася мимоволі. Ольга не пошкодувала про це навіть із огляду на обставини. Хай там як, але Заплави справді сідають на голову. Убитий син точно не винен, що батьки в нього — безпорадні зануди.

— Коли вже почали про совість, дуже прошу таки взяти назад свої слова, — відчеканив Борис.

— Ні в чому покійного Євгена не звинувачую. Царство Небесне, земля пером.

— Дякую, — статечно промовив чоловік. — Є ситуації в житті, є моменти, коли слід пробачати одне одному за давні образи.

— Можу я теж про дещо попросити? — не дочекалася відповіді, повела далі. — Давайте взагалі більше не повертатися до цієї теми. Розмова неприємна всім присутнім. Згода?

— Згода, — вони відповіли хором.

— І дайте мені вже спокій нарешті. Робіть свої справи, я займуся своїми.

— Дуже мило з вашого боку, Ольго.

— Тобто, Галю?

— Спершу самі пропонуєте їхати разом. Навіть наполягаєте. Фактично тягнете нас із чоловіком за руки сюди. Тепер, бачте, ми маємо дати вам спокій.

— А ви не задоволені, що я тут усе за вас вирішувала? Опікала вас, годувала, поїла, чорт забирай?

— Дорікніть нам ще шматком хліба, — Галина випнула підборіддя.

Борис поклав їй руку на плече.

— Ми все з'ясували. Є люди, котрі забагато думають про себе.

— Ви це мені? — Ольга думала, Заплави більше нічим її не здивують.

— Бажаємо вам у всьому розібратися й знайти Яну.

Подружжя зібрало речі швидко, злагоджено й мовчки. Коли виходили, попрощався тільки чоловік. Жінка намагалася не дивитися в її бік, й Ольга вкотре зробила висновок: світ населений дуже дивними людськими істотами.

Лишившись сама, знову заплющила очі, зручніше вместилися в кріслі, спробувала розслабитися, згадуючи принагідно заняття з йоги. Ніби вдалося. Здається, навіть трохи задрі-

мала. Не чекала стуку в двері, тож здригнулася. Крім Заплав, ніхто проситися не міг. Сто відсотків забули якусь жіночу дурничку.

— Що знову? — видихнула Ольга, широко розчухнувши двері.

— Здрастуйте.

На порозі — незнайома жінка, років сорок п'ять, коротко стрижена, попри спеку — у строгому діловому костюмі темних кольорів. Але Ольга впізнала незнайомку. Бачила її кілька годин тому в приймальні начальника поліції.

— Ви — секретарка Кушнірука.

— У мене обідня перерва. Можна зайти?

Барва відступила, пропускаючи несподівану гостю.

— Тетяна, — простягнула руку, легенько потиснула. — Я ж у поліції працюю. Тобто, маю до неї якийсь стосунок.

— Розумію. До чого...

— Це якщо цікаво, як вас знайшла.

— Мені цікаво, навіщо ви мене шукали.

— Бо почула: ви шукаєте доньку.

— Пані Таню, ми граємося в слова.

— Я допомогти хочу.

Жінки якийсь час їли одна одну очима.

— Поясніть, — мовила нарешті Ольга.

— Ви мати. Я мати. Втратила сина, старшого. Пішов добровольцем на Донбас, хай би він згорів синім вогнем. Під Дебальцевим, три роки тому... — Тетяна змахнула сльозу. — Це старший, Ігор. Маю ще двох, дочку й сина. Ми всі розуміємо, як воно — коли дитина зникає. Бачите, Ігор тоді пропав безвісти. Лише через дев'ять місяців удалося серед невпізнаних тіл знайти, дивом просто. Поховали, навіть вулицю нашу хочуть перейменувати на його честь.

— Співчуваю.

— А я вам. Бачила, якою ви від нашого начальства вийшли. Кушнірук ніби непогана людина, я тут багатьох бачила. Тільки все одно вашою справою займатися не буде ніхто.

ЗМІСТ

Пролог. Утікач	7
Частина перша. Самітник кульгавий	20
Частина друга. Проклята дорога	52
Частина третя. Утрачений рай	90
Частина четверта. Контрабанда і торгівля	143
Частина п'ята. Таксі недорого	196
Частина шоста. Серце Піщаного	255
Епілог. Угода	279

Літературно-художнє видання

КОКОТЮХА Андрій
Темні таємниці
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *Є. О. Житнік*
Художній редактор *В. О. Трубочанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. М. Фурман*

Підписано до друку 30.07.2018. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion Pro». Ум. друк. арк. 15,12.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПрАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

Кокотюха А.

К59 Темні таємниці : роман / Андрій Кокотюха. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 288 с.

ISBN 978-617-12-5414-5

Піщане — селище з поганою славою. А все тому, що в його околицях вже давно зникають люди, і найчастіше — молоді. Одного разу поліція знаходить там само тіло 26-річного Євгена. Це шокує Ольгу, адже Євген був хлопцем її доньки Яни, з ним вона втекла з дому. Ольга відчуває, що донька в небезпеці, та поліція не квапиться шукати дівчину. Тому Ольга звертається до колишнього правоохоронця Вадима Чотара. Його вже давно цікавить те, що коїться поблизу Піщаного, особливо в зачиненому старому пансіонаті... Ольга і Вадим заглиблюються у пошуки Яни, але хтось навмисне збиває їх зі сліду. Той, хто боїться, що вони розкриють усі темні таємниці Піщаного...

УДК 821.161.2

- Бахмут (Артемівський), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
- Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
- Білогород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
- Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
- Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
- Вінниця, вул. Папаніна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
- Вознесенськ, вул. Синахова, 5-А, (05134) 3-20-19
- Дніпродзержинський, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
- Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
- Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
- Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Вопака», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
- Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
- Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
- Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
- Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
- Ізюм, пл. Дзюна Лєнона, 7, (05743) 3-14-72
- Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
- Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
- Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
- Київ, вул. Маршала Маліновського, 12-А (ТЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
- Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
- Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
- Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
- Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
- Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТЦ «Бувальвар», 2-й поверх), (03352)-5-21-40
- Конотоп, вул. Конотопський дивізія, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
- Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
- Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
- Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
- Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
- Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
- Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лімон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
- Львів, пл. Ярмаркова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
- Львів, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
- Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
- Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
- Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Смізавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
- Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
- Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
- Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
- Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
- Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
- Нікополь, просп. Трубинський, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
- Нова Каховка, вул. Паризької комуни, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
- Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «СПІЦентр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
- Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
- Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
- Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
- Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Ранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
- Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
- Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
- Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
- Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
- Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
- Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (будинк побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
- Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
- Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
- Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
- Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізеї», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
- Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Стів»), (047) 444-000-6
- Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
- Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
- Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
- Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Юмос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
- Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
- Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
- Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
- Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
- Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
- Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
- Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (Life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Їм закидають масові вбивства вчителів. Бандерівцям місце в ГУЛАГу, де вони... можуть бути корисними. Замість скніти в таборах ватажок повстанців Данило Червоний наводить там лад! І нехай він планує втечу, йому єдиному до снаги підкорити своїй волі ув'язнених. Як це було, розкажуть три свідки, три запеклих вороги Данила: міліціонер, чекіст і в'язень-червоноармієць. Не шукайте Червоного ані серед живих, ані серед мертвих, шукайте серед овіяних легендою!